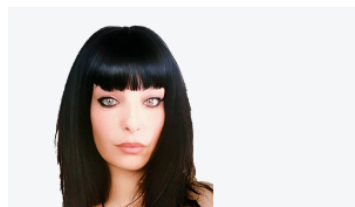

OPINIÓ

21 juny 2024 2.00 h

DE SET EN SET**Engolosir****ANNA CARRERAS AUBETS****ANNA CARRERAS AUBETS**

Com que soc més pesada que un rosari de melons –fet que respon a una tendència a l'exageració fruit del meu tant per cent de sang andalusa–, aprenc una paraula nova i en faig un festival. La mare em diu que cada matí ha de posar unes molles de pa i una mica de pernil dolç damunt del pinso d'en Bitxo, el seu bichon maltès, per “engolosir-lo”. *Engolosir*, quina paraula! Quin verb! Soc conscient de la meva neurodivergència, no patiu, encara no s'han inventat cap nom per a això que dec tenir. Engolosir un gos perquè mengi ha de ser una acció semblant a engolosir una persona perquè et faci cas. Com un truc de màgia o un embruix. Com un amor colpejat. Com una vida intensa sense aturador. Com la *recocha* (desordre) colombiana. Engolosir i engelosir només tenen una vocal de diferència, però el significat és diferent. La gola i la gelosia, pecat capital i tara humana, res a veure. O sí. Diu Adrià Pujol al seu llibre *La gola* (Fragmenta Editorial) que amb el temps la gola ha mudat en malaltia: ha passat de vici voluntari a infortuni hereditari, de pecat de rics a pecat de tots, de depravació individual a tendència social. La gelosia, en canvi, és un estat d'ansietat i inseguretat a causa de la por de perdre la persona estimada. Prefereixo mil vegades engolosir algú que engelosir-lo, vaja, sens dubte. La primera opció reclama intel·ligència, mentre que la segona és una tàctica per a fluixos d'esperit. Jo engelosiria la bellesa, uns ulls d'infart, una nena amb una fada a dins, el concepte de l'art per l'art, un artista en potència, un diamant en brut i algú amb el desig oprimit.